

Sygn. akt I KS 6/21

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

na posiedzeniu w trybie art. 539e § 1 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 czerwca 2021 r.,
skargi obrońcy oskarżonej **E. M.**,
na wyrok Sądu Okręgowego w S.,
z dnia 25 lutego 2021 r., sygn. akt II Ka (...),

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić skargę;**
- 2) obciążyć oskarżoną E.M. kosztami postępowania skargowego w zakresie uiszczonej przez nią opłaty od skargi.**

UZASADNIENIE

E. M. została oskarżona o to, że w dniu 12 lipca 2020 r. ok. godz. 00.30 w miejscowości P., gm. F. na drodze publicznej w ruchu lądowym kierowała pojazdem mechanicznym marki M. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości tj. 0,52 mg/dm³, 0,48 mg/dm³, 0,29 mg/dm³, 0,22 mg/dm³ zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu.

Wyrokiem z dnia 1 grudnia 2020 r., w sprawie II K (...), Sąd Rejonowy w S. ustalając, że oskarżona dopuściła się popełnienia zarzucanego czynu i uznając, że wina oraz społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, postępowanie karne wobec niej warunkowo umorzył na okres próby wynoszący 2 lata oraz orzekł wobec niej zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres roku i świadczenie pieniężne.

Wyrok Sądu I instancji został zaskarżony tylko przez prokuratora - w całości - na niekorzyść oskarżonej. Podniósł on zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść wyroku, a polegający na przyjęciu, że wina i społeczna szkodliwość czynu popełnionego przez E.M. nie są znaczne, co przesądziło o warunkowym umorzeniu wobec niej postępowania karnego.

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 25 lutego 2021 r., w sprawie II Ka (...), uchylił zaskarżony wyrok w całości i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania. W ocenie Sądu II instancji w sprawie zachodziły przesłanki do wydania wyroku skazującego, jednak z uwagi na zasadę *ne peius* wyrażoną w art. 454 § 1 kpk nie mógł wydać wyroku skazującego.

Skargę na wyrok tego Sądu wniósł obrońca oskarżonej E.M., który zaskarżył go w całości i zarzucił mu naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. poprzez nieuzasadnione i przedwczesne uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji, podczas gdy Sąd odwoławczy nie rozpoznał w sposób rzetelny i całościowy środka odwoławczego i nie wyjaśnił okoliczności podnoszonych w apelacji prokuratora które wymagały przeprowadzenia dowodów albowiem:

1. wyjaśnienia wymaga kwestia sprawności alkomatu i rzeczywistego stężenia alkoholu w organizmie oskarżonej podczas pierwszego badania jak i ogólnie całego zachowania oskarżonej w czasie zarzucanego jej czynu gdyż w toku postępowania nie przedstawiono świadectwa wzorcowania alkomatu *Alco - Sensor*, którego użyto do pomiaru na zawartość alkoholu w organizmie oskarżonej w czasie pierwszych czynności kontrolnych (bowiem na gruncie niniejszej sprawy użyto 2 alkomatów, a przedstawiono świadectwo wzorcowania tylko jednego);

2. nie przesłuchano na rozprawie przed sądem w charakterze świadka policjanta K.G. i M.L., którzy brali udział w czynnościach kontrolnych w tym badania na zawartość alkoholu, w szczególności że K. G. zeznał że: *„Co do zachowania samej kierującej (...) jej zachowanie nie wskazywało na stan nietrzeźwości. Kobieta wypowiadała się logicznie i spójnie, poruszała się stanowczo i miała skoordynowane ruchy”* a zatem w konsekwencji Sąd *ad quem* zbyt pochopnie i

przedwcześnie uchylił zaskarżony wyrok Sąd pierwszej instancji mając na uwadze zarzuty podniesione w apelacji prokuratora.

W związku z tymi zarzutami skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę prokurator wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Z treści uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego wprost wynika, że Sąd ten uznał, że „w sprawie zaszła konieczność wydania wyroku skazującego”, albowiem „stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonej należy ocenić jako znaczne, co wyklucza (wobec niej) warunkowe umorzenie postępowania”. Przy czym Sąd wskazał na te okoliczności, które taką ocenę stopnia społecznej szkodliwości tego czynu – w jego przekonaniu – kreowały. Tymczasem rozpoznawana skarga dopatruje się uchybienia ze strony Sądu odwoławczego przepisowi art. 437 § 2 k.p.k. tylko wyłącznie w zaniechaniu wyjaśnienia kwestii sprawności alkomatu i rzeczywistego stężenia alkoholu w organizmie oskarżonej podczas pierwszego badania oraz przesłuchania policjantów, którzy to badanie przeprowadzali. Tymczasem niezależnie od tego, że oskarżona przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i nie kwestionowała prawidłowości jej przebadania przez policjantów alkomatem (k.80), twierdząc, iż „wypiła tylko dwa piwa”, to zauważyć należy, iż Sąd nie odnosił się do kwestii sprawności alkomatu, czy zeznań wymienionych w skardze świadków, gdyż wyrok warunkowo umarzający postępowanie karne został zaskarżony jedynie przez prokuratora i to tylko w zakresie ustaleń dotyczących społecznej szkodliwości czynu. Przestanką rozstrzygnięcia o warunkowym umorzeniu postępowania przez Sąd I instancji, które samo w sobie nie oznacza skazania, było natomiast - zgodnie z art. 66 § 1 k.k. - przyjęcie, że okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości. Przy tym z uzasadnienia wyroku Sądu I instancji wprost wynikało, że dowody w postaci wyników stanu nietrzeźwości analizatorem wydechu nie były kwestionowane przez strony oraz, że ich

wiarygodność została wzmocniona przez świadectwa wzorcowania. Podstawą do dokonania ustaleń faktycznych w sprawie były również wspomniane wyjaśnienia oskarżonej, która przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu (k. 80v.). obrońca także i w toku rozprawy apelacyjnej nie sygnalizował potrzeby dokonania tych czynności procesowych, które wyszczególnił w zarzucie skargi i tenże zarzut uzasadniał tylko zaniechaniem dokonania tych czynności. To już samoistnie wystarczyło do oddalenia tej skargi, skoro Sąd Najwyższy rozpoznaje ją tylko w granicach podniesionych zarzutów (art. 539f k.p.k. w zw. z art. 536 k.p.k.), a podstawą postawienia w skardze zarzutu naruszenia art. 437 k.p.k. nie mogą być te (rzekome) zaniechania Sądu odwoławczego w zakresie uzupełnienia materiału dowodowego sprawy. Tym bardziej we wspomnianym układzie procesowym determinowanym i kierunkiem oraz zakresem rozpoznawanej apelacji, ale i postawą samej oskarżonej i jej obrońcy, przyjętą w toku postępowania przed Sądem – tak I jak i II - instancji.

Abstrahując od tego, że kwestia ta nie była przedmiotem zarzutu skargi - zaakceptować przy należy stanowisko Sądu II instancji, który pomimo brzmienia art. 454 § 1 k.p.k., w którym konieczność wydania wyroku kasatoryjnego ograniczono do sytuacji, w której sąd rozpoznaje apelację od wyroku uniewinniającego lub umarzającego, przyjął, że wydanie takiego wyroku jest konieczne także wówczas, gdy zaskarżony został wyrok warunkowo umarzający postępowanie. Skazanie w postępowaniu przed sądem II instancji oskarżonego, wobec którego sąd I instancji warunkowo umorzył postępowanie doprowadziłoby do utraty przez oskarżonego prawa do postępowania dwuinstancyjnego. Takie stanowisko znajduje akceptację w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2021 r., I KS 1/21, Lex nr 3168923; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2020 r., V KS 2/20, Lex nr 3122734).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

